

нитѣ храсталаци: отъ другари ни поменъ. Само плахи селски фигури никнѣха тукъ-тамъ и се губѣха задъ плетища и врати. А турцитѣ слазяха вече по ребрата на височинитѣ къмъ селото. И първата стѣпка напредъ би ме изложила предъ неприятелското око. Азъ решихъ да се повърна надире. Другаритѣ не можеха да бждатъ вънъ отъ пазвата, въ която се намирахъ, защото турцитѣ биха ги видѣли. А нови гърмежи не чухъ. И ту правъ, ту приведенъ, ту пълзишкомъ, азъ отивахъ пакъ нататъкъ, отдето бѣхъ дошълъ. На всѣки случай револвера ми бѣше приготвенъ — съ намѣрение да се застрелямъ, щомъ бжда съзрѣнъ. Не можехъ да очаквамъ, че турския куршумъ непременно ще потърси чело или сърдце. А влаченето по тъмници и бесилки е тъй дълго и уморително! . .

Не бѣхъ взелъ още ни сто крачки мѣсто, когато другаритѣ се изсипаха изъ единъ тѣсенъ завой като подплашени кози:

— Хж! ние те мислѣхме вече убить... Бѣхме долу, видѣхме, че те нѣма. . . А сега, мжчихме и насамъ, и нататъкъ, все не може. . . Аскеръ, брате, аскеръ, — свърши се. . .

Азъ казахъ, че съмъ ходилъ чакъ до селото, че само нататъкъ ни е оставенъ пѣтъ. Остава да се опитаме да стигнемъ срещнитѣ висоти, дето бихме могли да се закрепимъ.

— Майко, да ми стѣпи веднажъ крачѣца на високо — въздъхна нѣкой.

И щомъ се показахме на отворено, градушка куршуми отъ близу и далечъ, отправени съ викове и псувни, запрашиха наоколо ни. Ние се повалихме задъ първия селски плетъ и отвърнахме. Вече съвсемъ претръпналъ, азъ хвърлихъ първия си куршумъ срещу